

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Tárgy

394.3

Hely

Idő

"1838"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

A régi Budapest kereskedő-
casinói táncvígalmom 1838-ban

Forrás:

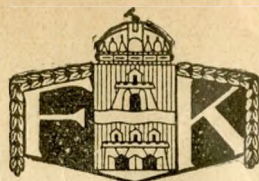
Függetlenség

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23.

Szekrényvárosi házi nyomda 1927 — 1695

A RÉGI BUDAPEST KERESKEDO-CASINÓI TÁNC- VIGALOM 1838. FEBRUÁR 6-ÁN

Szekrényessy írja a *Társalkodó* 1838 februári számában:

A pesti casino tündérterme estj 9 órakor már teljes fényözönben világított s különösen messzektüldöklő varandája (íveges erkélye) oly szikrázó szemekkel tekintgetett maga körül a holdvilágtól gyengén világított Pestre s' Budára: a' minő lángoló szemeket vehetett ekkor számtalan idekésülő édesanya, már bállilag felbőjtöztetett, felvirágozott s épen csak még fehér karkezyujját felhuzó ékes leányára.

A' rendőrség, éjjel, csak kettőnek engedimég a' sebes vágatást: a' tüzfecskendőt vívőknek, s' a' — bálbamenőknek; — s ez utóbbi szabadság-kivétel, oly bájos dobogást, zajos csörtetést s' vágatást okozott ez uttal a' külömben csöndes, méltóságos (épen ez napon fenséges nevenapját is ülő) Dorottya-utczában, hogy ha valamely tüzkármentő-társaság részvényes-tagja, ez éjjeli száguldozást látta, s a fénytől sugárzó varandát távulról megpillantotta volna, algha „tüzet” nem kiáltott, s minden arra vágatató báli szánkót mentésre siető fecskendőnek nem idevzelt volna.

A kereskedői csarnok — egykor tán még persákat, arabokat s chinaiakat is befogadandó! — ezuttal báliszánokat fogadott bé,

mellyekből a körülálló lámpásgyermek, kiváncsik s egyebek láttára eleinte többnyire egy virágos fej, rá egy pár fejérselyem czipo s végre egy, könnyű leplekbe burkolt szellemi lény, s tüstint nyomába a vigyázó édesanya lépett ki. Más batárokból feketeöltözött, fejér keztyüs, bástyák és sánczokká idomított hajú tánczosok tüntek-elő, s a fejér lépcsőzeten országút gyanánt, kígyózdó zöld posztón, vig lejtésekkel siettek fölfelé.

A Casinoterem ajataja előtti nagy tükör — ezen sokat látó, de semmit ki nem mondó néma Lavater — ez, az ilyenkor száz széptől is titkon kikérdeztet Páris, — elkezdé functionált. Nincs oly tánczosnő, ki ebbe legalább futó tekintetet ne vetne, s a visszasugárzott szelid két szemből ez öröm-szavak ne volnának olvashatók: „hah! ma én leszek a legszebbik”, nincs oly tánczos, ki ebbe ne nézne, s haját igazítva önmagához illy monológot nem tartana „biz, ez a frakk jól áll”.

Maga a tánczterem fényére, tükörfalaira s a bensétáló báliszépekre tekintve az „ezer egy éjszaka” tündértermeivel vetélkedett: s valóban azon másszor szokatlan iszonyu hőség, melly magát azonnal jelentgette, már magában is nolle-velle mindenkit a hó napkeletre emlékeztetett, a nélkül, hogy tudatott volna, valljon a több mázsa égő viaszgyertya vagy a sok villogó bájos szem, vagy tán a 800on felül béeresztett báli-sokaság-é az, melly e rendkívüli hőséget okozá, — s még is, alig kezdé-el Zóhls mesterkezével bájos keringőjít, azonnal elctrizálva lön az egész nép-sokaság, — s ezen izzasztó nagy orosz-fürdő daczára is keringett a terem s vele a két kisebb oldalterem, szóval: minden tér, mellyet néző ellenségképen nem foglalt-el; s ez egész parforce tánczolatból a „kalaposlegény” czímfü darabnak amaz isméretes szójárása majd hallhatólag szólalkozott-ki: „ha nem megy is minden kedvem szerént, még is — azért is — nur allerweil fídel, kreuzfídel, fídel”.

